

Álmok ablakkeretben

újabb munkáimról

GALÉRIA - LXI. évfolyam, 2. szám, 2017. január 13.

Edgar Degas szerint a festmény a valóságra nyitott ablak, csak jól kell kitárni az ablakszárnyakat. Elfogadva a mester tézisé magam egy jó ideje a valóságon túli valóságra, az álmokra koncentrálni nyitogatom a zsalugátert. Nem kizárólag saját álmokat, inkább kollektív révüléseket és személyes víziókat vegyíték képi formává. Mostanság újra felbukkannak a figurák – az álomalakok –, akik nélkül oly üres lenne a képtér és a valóság álomszerű tere.

Álomsorozataim újabb darabjaiba azonban belépett – kép a képben – az ablak kerete. Tehát a valóságba nyitó ablak – azaz a kép – a képben ablakként jelenik meg. Korlátozó, geometrizáló, talán fegyelmező elem. Zömmel fehér kontúr, néha átszíneződik (a valóságos álom beszűrődése a keret képi területére). Az ablak(keret) megtöri s így új ritmusúvá alakítja a látomásos képmezőt. Kintre és bentre osztja, illuzórikus, perspektívát mutató látszaterré változtat egyes részleteket. Az álomformák gomolygása évszakokká, sírkamrákká vagy éppen vidám műtermi sarokká változik az ablakkeret megjelenésével. Olyanná, mint... s akkor itt lehet behelyettesíteni, asszociálni.

Korábbi munkáimon a víz hömpölygött térből térbe, szobáról szobára. Most álmaim keretek között áramlanak tova. Minden mozog – a keret szilárdan áll.